

Τα χέρια του θα το τελειώσουν

*«Αι χείρες του Ζοροβάβελ έθεσαν το θεμέλιον του
οίκου τούτου και αι χείρες αυτού θέλουσι τελειώσει
αυτόν· και θέλεις γνωρίσει ότι ο Κύριος των δυνάμεων
με απέστειλε προς εσάς.»
— Ζαχαρίας 4:9 —*

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ μας αφορά το χτίσιμο του ναού του Ζοροβάβελ που έγινε μετά την επιστροφή των Εβραίων από την αιχμαλωσία. Αυτή η προφητεία διδάσκει ένα πολύ μεγαλύτερο μάθημα παρά να το περιορίσει την εφαρμογή της στα τοπικά γεγονότα που έλαβαν χώρα κατά την ημέρα του Ζοροβάβελ. Αντίθετα, έχει μεγαλύτερη σημασία για την οικοδόμηση του πνευματικού «ναού του Θεού», της νύφης του Χριστού, που βρίσκεται σε εξέλιξη κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου από την Ημέρα της Πεντηκοστής. —Α' Κορ. 3:16,17· Εφ. 2:21,22

Την εποχή του Ζοροβάβελ, υπήρχε αντίθεση για την οικοδόμηση αυτού του ναού, και έτσι επίσης υπήρξε αντίθεση στο σημερινό οικοδομικό έργο του πνευματικού ναού. Αυτή η αντίθεση αναφέρεται στο εδάφιο Ζαχαρίας 4:7 ως ένα «μεγάλο βουνό» που προσπάθησε να εμποδίσει το οικοδομικό έργο. Αυτό, σε προφητική γλώσσα, δείχνει τη μεγαλύτερη αντίθεση που συνόδευσε το παρόν έργον.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, το «μεγάλο βουνό» αντιπροσώπευε εν μέρει τα ανθρωπογενή βασίλεια και τα θρησκευτικά συστήματα αυτού του κόσμου που χρησιμοποίησαν τη δύναμη και τον πλούτο τους για να επηρεάσουν αρνητικά το έργο κατασκευής του πνευματικού ναού και τη συγκέντρωση του «μικρού ποιμνίου» του Χριστού, όλων εκείνων που αγωνίζονται να ακολουθήσουν πιστά τα βήματά του. (Λουκάς 12:32) Πολλά ήταν ανταγωνιστικά για την επιτυχία αυτού του έργου, όπως το λάθος που μεταμφιέζεται σε αλήθεια και το σκοτάδι που εμφανίζεται ως φως. (Ιωάννης 3:19· Β' Κορ. 11:14· Εφεσ. 6:12) Ωστόσο, ο Μεγάλος Αρχιτέκτονας, ο Επουράνιος Πατέρας μας, έχει κανονίσει να φροντίζει με πρόνοια τα παιδιά του και την οικοδόμηση του ναού. —Εβρ. 13:5,6· Α' Πετ. 5:7

Τι κανόνισε ο Θεός να κάνει για τον λαό του; Θα νικήσει τους εχθρούς της αλήθειας και της δικαιοσύνης; Θα στήσει προστατευτικό φράχτη γύρω από τον λαό του; Απαντάμε όχι, γιατί επιτρέπει στους εχθρούς να ακολουθούν την πορεία τους, και ο λαός του να δοκιμάζεται για την πιστότητά του προς αυτόν. Ο Θεός τελικά νικά τον σκοπό του εχθρού δίνοντας στον λαό του πνευματικό όραμα μέσω του Λόγου της Αλήθειας του. Την εποχή του Ζοροβάβελ, έστειλε δύο από τους προφήτες του, τον Αγγαίο και τον Ζαχαρία, με ένα όραμα. Το όραμα αποτελούνταν από ένα κηροπήγιο που παρέχει φως. Το λάδι που τροφοδοτούσε τις λάμπες περνούσε από επτά χρυσούς σωλήνες από δύο ελιές. (Ζαχ. 4:2,3) Το μήνυμα έχει ιδιαίτερη σημασία επειδή ήταν «Ουχί διά δυνάμεως ουδέ διά ισχύος αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων». (εδάφ. 6) Πόσο είχε ενισχύσει αυτό τους ανθρώπους εκείνη την εποχή, και τι ενθάρρυνση είναι για εμάς στην εποχή μας.

Τα παιδιά του Ισραήλ πίστευαν ότι κάποια μέρα

θα ήταν το φως του κόσμου. Ο Θεός τους προειδοποίησε ότι όπως το μυστικό του φωτός του κηροπήγιου βρισκόταν στο λάδι που προερχόταν από τα δύο ελαιόδεντρα, έτσι και το μυστικό της επιτυχίας τους ως έθνος βρισκόταν στη συνεχή παροχή του Πνεύματός του, ή της αγίας επιρροής, πάνω τους. Ωστόσο, για το φυσικό μάτι, βλέποντας από τη μια πλευρά τη στρατιωτική δύναμη που συγκεντρώθηκε εναντίον τους, και από την άλλη, τίποτα άλλο παρά το Πνεύμα του Θεού να λειτουργεί αόρατα, φαινόταν ότι οι πιθανότητες επιτυχίας τους ήταν λίγες. Το ίδιο ισχύει και σήμερα. Ο λαός του Κυρίου είναι μειονότητα όσον αφορά τους αριθμούς και τη γήινη επιρροή. Μερικοί μπορεί να υπέθεσαν ότι η επιτυχία θα εξασφαλιζόταν αν μπορούσαν να βασίζονται στην υποστήριξη των γήινων δυνάμεων, αλλά το μήνυμα του Θεού για άλλη μια φορά είναι: «Ουχί διά δυνάμεως ουδέ διά ισχύος αλλά διά του Πνεύματός μου.»

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ας εξετάσουμε την πρόοδο αυτού του πνευματικού έργου οικοδόμησης ναού και ας παρατηρήσουμε πόσο θαυμάσια έχει προχωρήσει, παρ'όλο που λέγεται προφητικά ότι έλαβε χώρα την «ημέρα των μικρών πραγμάτων». (Ζαχ. 4:10) Αυτή η «ημέρα» ξεκίνησε την Πεντηκοστή, όταν, συμβολικά μιλώντας, τέθηκαν τα θεμέλια του πνευματικού οίκου. Για τριάντα χρόνια η ζωή του αγαπητού μας Λυτρωτή ήταν ως επί το πλείστον κρυμμένη από την κατανόηση του κοινού. Η Μαρία, και μερικοί άλλοι στενοί φίλοι του Κυρίου μας, γνώριζαν τη θαυματουργή γέννησή του, και, αναμφίβολα, συλλογιζόνταν το μήνυμα του αγγέλου και τις προφητείες που τον αφορούσαν. —Λουκάς 1:26-38· Ισ. 7:14· 9:6,7

Είχαν προφητευτεί υπέροχα πράγματα σχετικά με το παιδί Ιησού, και καθώς τα χρόνια περνούσαν χωρίς

κανένα εμφανές σημάδι ότι οι προειπωμένες προβλέψεις εκπληρώθηκαν, μερικοί ίσως θεώρησαν ότι δεν θα πραγματοποιούνταν ποτέ. Η τελική ταύτισή του από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή στον Ιορδάνη ποταμό, η βάπτισή του και το χρίσμα του με το Άγιο Πνεύμα, ήταν σπουδαία πράγματα. Ωστόσο, η ζωή και η διακονία του Κυρίου μας Ιησού, όπως θεωρούνται από καθαρά ανθρώπινη άποψη, θεωρούνταν σε μεγάλο βαθμό ως φαινομενική αποτυχία στα μάτια των κοσμικά σοφών. Παρουσιάστηκε στον Ισραήλ ως ο Μεσσίας τους, αλλά επειδή δεν ανταποκρίθηκε στην αντίληψή τους για το τι έπρεπε να είναι ο Μεσσίας, ως έθνος, τον απέρριψαν. —Ησα. 53:1-3· Ιωάννης 1:11,12· Πράξεις 2:22,23

Το βράδυ πριν πεθάνει, ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: «Ενίκησα τον κόσμο». (Ιωάννης 16:33) Ήταν νικητής με όλη τη σημασία της λέξης, αν και δεν φαινόταν προφανές όταν, την επόμενη μέρα, κρεμάστηκε πάνω στο σταυρό πεθαίνοντας. Εκεί, μέσα σε ένα τρομακτικό σκοτάδι, ο Ιησούς γνώρισε τον μεγαλύτερο θρίαμβο του πάνω στον κόσμο. Για τον μέσο άνθρωπο, ήταν μόνο το τέλος μιας πολύ ανόητης και φανατικής ζωής. Ο θάνατος και η ταφή του Ιησού, αν και μπορεί να ήταν μια ημέρα «μικρών πραγμάτων» κατά την εκτίμηση όσων ήταν μάρτυρες των γεγονότων, ήταν στην πραγματικότητα μια ημέρα μεγάλης νίκης. Τα αποτελέσματα αυτών των γεγονότων θα φανούν μόνο όταν κάθε πλάσμα που είναι «στον ουρανό και στη γη», θα υψώσει τη φωνή του σε έπαινο προς αυτόν λέγοντας: «Εις τον καθήμενον επί του θρόνου και εις το Αρνίον έστω η ευλογία και η τιμή και η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων.» —Αποκ. 5:13

ΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ

Διαβάσαμε ότι ήταν μια μέρα μικρών πραγμάτων

όταν ο Ζοροβάβελ έθεσε τα θεμέλια του οίκου. Το αρχικό μας κείμενο λέει ότι τα θεμέλια τέθηκαν από τα ίδια του τα χέρια, υποδεικνύοντας ότι ήταν ένα έργο που παρακολούθησε προσωπικά. Μετά την ανάληψη του Κυρίου μας στους ουρανούς, διαπιστώνουμε ότι το πρώτο του έργο ήταν να βάλει τα θεμέλια του πνευματικού ναού και αυτό φρόντισε και προσωπικά, βάζοντας τα θεμέλια με τα ίδια του τα χέρια, συμβολικά μιλώντας. Τότε ήταν που μετέφερε στα δικαστήρια της θείας δικαιοσύνης την αξία της θυσιασμένης, τέλειαν ανθρωπότητάς του και την παρουσίασε στον Επουράνιο Πατέρα «για εμάς». (Εβρ. 9:24) Έτσι έθεσε τα θεμέλια του οίκου των γιων, στη βάση του να έρθουμε στον Θεό και να αφιερώσουμε τη ζωή μας σε αυτόν ως αποδεκτή θυσία. —Εβρ. 3:6· Ρωμ. 12:1

Κοιτάζοντας πίσω στην Ιερουσαλήμ και βλέποντας τι συνέβαινε, παρατηρούμε ότι οι σαστισμένοι μαθητές του Κυρίου συγκεντρώθηκαν εκεί σύμφωνα με τις οδηγίες του. Λίγο πριν από την ανάληψή του, τους είπε να παραμείνουν στην Ιερουσαλήμ μέχρι να ενδυθούν με δύναμη από ψηλά. (Πράξεις 1:4) Σε εκείνο το επάνω δωμάτιο (ανώγειον), μπορούμε να τους φανταστούμε όλους συγκεντρωμένους. (εδ. 12-14) Ίσως ο Θωμάς αναρωτιόταν αν είχαν καταλάβει σωστά τις οδηγίες του Κυρίου. Ο Πέτρος μπορεί να σκέφτηκε ποιο θα μπορούσε να είναι το νόημα όλων αυτών, ενώ ο στοχαστικός Ιωάννης ίσως αμφισβητούσε γιατί η διαρκής παρουσία του Δασκάλου δεν ήταν ακόμα μαζί τους.

Στην πόλη, η αναταραχή που μόλις λίγες εβδομάδες νωρίτερα είχεμανιάσει τόσο μανιωδώς είχε πλέον καταλαγιάσει. Οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι των Εβραίων ήταν ήσυχoi· η αιτία όλης της ανησυχίας και της διαμάχης τους έφυγε, ή έτσι νόμιζαν. Ο Ναζωραίος ήταν νεκρός, η επίγεια διακονία του τελείωσε, οι ελπίδες της

πλειοψηφίας των οπαδών του διαψεύστηκαν και η νίκη ανήκε στους θρησκευτικούς ηγέτες των Εβραίων. Ήταν μια μέρα μικρών πραγμάτων στη γη, αλλά ήταν μια μέρα μεγάλων πραγμάτων στον ουρανό. Ο αναστημένος και ένδοξος Λυτρωτής έθετε τα θεμέλια ενός οίκου που θα είναι το συμβολικό μέρος συνάντησης μεταξύ Θεού και ανθρώπων όταν ολοκληρωθεί τελικά. —Β Κορ. 6:16· Αποκ. 21:3

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΕΤΡΩΝ

Αυτό που ίσχυε για τη διακονία του Ιησού και την Πεντηκοστή ίσχυε έκτοτε ανά τους αιώνες, γιατί ήταν μια μέρα μικρών πραγμάτων. Γνωρίζουμε ότι ακόμη και πριν οι απόστολοι κοιμηθούν στο θάνατο, το «μυστήριο της ανομίας» είχε ήδη αρχίσει να λειτουργεί στη πρώτη εκκλησία. (Β΄ Θεσ. 2:7) Αυτό εξελίχθηκε σε ένα «μεγάλο βουνό», που εναντιώθηκε σε όλους όσοι κράτησαν την πίστη και περπάτησαν στα χνάρια του Κυρίου μας. Στο πέραςμα των αιώνων, και ειδικά κατά τη διάρκεια των σκοτεινών αιώνων, αυτό το βουνό καταδίωξε και εναντιώθηκε με το σπαθί, το πάσσαλο και το ικρίωμα (κρεμάλα), τους αληθινούς αγίους του Θεού. Αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε λάκκους και σπηλιές της γης για να ξεφύγουν από την αδυσώπητη και καταδιωκτική της δύναμη.

Στον ανθρώπινο παρατηρητή, μπορεί να φανεί ότι ο Μεγάλος Αρχιτέκτονας δεν είχε μεγάλο ενδιαφέρον για το έργο του για να επιτρέψει την παρεμπόδισή του, ή προφανώς. Ωστόσο, η κατάσταση δεν ήταν ποτέ εκτός ελέγχου του Θεού, και το έργο προχωρούσε μεγαλειωδώς. Εν μέσω αυτής της ημέρας των μικρών πραγμάτων, οι ζωντανές πέτρες για το ναό έχουν προετοιμαστεί. Προετοιμάστηκαν -ένα προς ένα—, λαξεύθηκαν και γυαλίστηκαν με την ίδια την παρουσία των εχθρών τους

και συχνά στα χέρια τους.

Ήταν μια μέρα σπουδαίων πραγμάτων όταν την δούμε από την ουράνια σκοπιά. Η προφητεία δηλώνει ότι τα χέρια του Ζοροβάβελ έθεσαν τα θεμέλια του οίκου, και «τα χέρια του θα τον τελειώσουν». (Ζαχ. 4:9) Η τοποθέτηση των θεμελίων ήταν ένα προσωπικό έργο στο οποίο ο Κύριός μας, με τα ίδια του τα χέρια, παρουσίασε στον Θεό την πολύτιμη βάση της αποδοχής μας από αυτόν. Αφούν διαβάζουμε ότι τα χέρια του θα τελειώσουν επίσης το έργο, πρέπει να συμπεράνουμε ότι θα είναι επίσης ένα προσωπικό έργο που θα επιμεληθεί ο Κύριός μας. Τι υπέροχη σκέψη είναι ότι ζούμε τώρα στις ημέρες της Δεύτερης Παρουσίας του Δασκάλου. Ήρθε για να παρακολουθήσει προσωπικά το τελειωτικό έργο αυτού του μεγάλου πνευματικού οικοδομήματος. —Ιωάννης 14:1-3

ΘΑΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙΣΥΝΤΟΜΑΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ

Όταν ο Χριστός έθεσε τα θεμέλια αυτού του πνευματικού οίκου την Πεντηκοστή, έβαλε στα χέρια του Πατέρα του την αξία με την οποία ο οίκος των γιων έγινε αποδεκτός. (Εβρ. 9:24) Τώρα που ήρθε να το τελειώσει, διαβάζουμε ότι έρχεται με ένα «βαρίδι» (κασσιτέρινος λίθος στην Καθαρεύουσα) στα χέρια του. (Ζαχ. 4:10) Η πτώση είναι για το έργο της ευθυγράμμισης όλων των πραγμάτων. Κατά τη διάρκεια αυτής της τελικής περιόδου της Εποχής του Ευαγγελίου, ο μεγάλος «Ζοροβάβελ», ο Χριστός Ιησούς, με το βαρίδι της Αλήθειας στα χέρια του, το κράτησε ψηλά απέναντι στα πολλά, μακροχρόνια, αποδεκτά ψευδή και αντιβιβλικά δόγματα του Χριστιανικού κόσμου. Καθώς το βαρίδι σηκώθηκε, πόσο παραμορφωμένες είναι πολλές από τις διδασκαλίες που περάστηκαν σε εμάς από ένα πιο σκοτεινό παρελθόν. Οι

αληθινοί ακόλουθοι του Θεού συγκεντρώνονται γύρω από την Αλήθεια, «σερβιρισμένη» θαυμάσια στο τραπέζι του Κυρίου τους, για να απολαύσουν το αυξανόμενο φως του Αγίου Λόγου του. (Ματθ. 24:45· Λουκάς 12:37· Αποκ. 3:20,21) Ποιο ήταν το αποτέλεσμα της χρήσης αυτού του βαριδίου; Έλαψε το φως της Αλήθειας και επεδίωξε γρήγορα ο λαός του Κυρίου ώστε να αποβάλει όλα όσα σχετίζονται με τον «παλιό άνθρωπο» και προσπάθησαν να «ντυθούν τον νέο άνθρωπο;» —Κολ. 3:8-14

Ας μας παρακινήσει για να αντιμετωπίσουμε τις δοκιμασίες της προφητικής μας εποχής, ενθυμούμενοι ότι το τελειωτικό έργο λαμβάνει πλέον χώρα. Εκτελείται από τα ίδια τα χέρια του Κυρίου μας, και το φροντίζει προσωπικά. Ο μεγάλος ναός ολοκληρώνεται καθώς κάθε «ζωντανή πέτρα» είναι πλήρως πελεκημένη και γυαλισμένη. (Α' Πέτ. 2:5) Όταν η τελευταία από αυτές τις ζωντανές πέτρες περάσει πέρα από το πέπλο, θα συγκεντρωθούν όλες μαζί και θα τοποθετηθούν στην «εκ του Θεού οικοδομήν, οικίαν αχειροποίητον, αιώνιον εν τοις ουρανοίς». (Β' Κορ. 5:1) Έτσι θα ολοκληρωθεί η οικοδόμηση του πνευματικού ναού του Θεού. Τότε η ημέρα των μικρών πραγμάτων θα έχει παρέλθει, και από το μέλλον, το ουράνιο σπίτι μας θα ακούσουμε την αποκατεστημένη ανθρωπότητα να λέει: «Μέγας ο Κύριος και αινετός σφόδρα εν τη πόλει του Θεού ημών, τω όρει της αγιότητος αυτού. Ωραίον την θέσιν, χαρά πάσης της γης, είναι το όρος Σιών, προς τα πλάγια του βορρά· η πόλις του Βασιλέως του μεγάλου.» —Ψαλμ. 48:1,2 ■
